

φάλαγγ τού γιλεκίου του, σοβαρώτατος και μεγαλοπρεπής.

— Τότε λοιπόν θα ξέρεις τί θα 'πῆ σύνθημα, εἶ ;

— Μάλιστα, ξέρω.

— Λοιπόν, τὸ σύνθημα εἶνε : — εἰς κάθε ἄνθρωπο πῦρ θά ἐρχεται ἐδῶ, ἐφωδιασμένος με μπαγάγια, (ὅταν τὰ μπαγάγια αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦνται ἀπλῶς ἀπὸ μίαν βαλίτζαν,) καὶ θά γυρεύῃ τὸν κύριο Αἰφφέλ, ἐσὺ θά λές, ἀπὸ σήμερα, ὅτι ἡ οἰκογένεια Δυμποῦ ἐπῆγε νὰ ἐγκατασταθῇ ἐστὶν Ἀμερική.

— Δὲν ἐννοῶ... γιὰ ποῖο λόγο ;

— Ἐπιτρέψέ μου μιά ὑπόθεσι : "Ὅταν ὁ λοχίας σου σοῦ ἔλεγε, τὴν ὥρα πού σ' ἔβαζε σκόπῳ : «Στρατιῶτα, ὅταν θά σου ποῦν κουνέλι ! ἐσὺ θάπακοιθῆς κουνάδι !—ἤξευρες γιὰ ποῖο λόγο εἶχαν διαλέξῃ αὐτὰς τὰς δύο φράσεις ; ('Ὁ Ἀντώνης ἤθελε νὰ 'πῆ λέξεις' ἀλλὰ τὸ φράσεις τῶ φαίνεται... ἐπισημότερον.)

Ὁ μπάμπας-Νικόλας ἔμεινεν ἀναύδως. Νικηθεὶς ὑπὸ τῆς λογικῆς τοῦ συνομιλητοῦ του, δὲν συνεζήτησε πλέον τὰς διαταγὰς του. Ἐπρότεινε μάλιστα νὰ προσθέτῃ καὶ ἄφ' ἑαυτοῦ κάτι τί, διὰ νὰ διώχνῃ τοὺς ὀχληροὺς ἀσφαλέστερα.

Βλέπων μόνον τὸ καλὸν ἀποτέλεσμα, ὁ Ἀντώνης παρέλειψε νὰ τῷ ζητήσῃ ἐξηγήσεις περὶ τοῦ κάτι τί. Καὶ φεύγων βιαστικῶς, διὰ νὰναθῆ ἑπάνω, εἶπε πρὸς τὸν θυρωρὸν χωρὶς νὰ τὸ καλοσυλλογισθῆ : «Εἶσαι ἐλεύθερος νὰ προσθέτῃς ὅ,τι θέλῃς».

Ἐπάνω, πίνοντες τὴν σοκολάταν των, τὴν ὁποίαν, ἀπουσιάζοντος τοῦ Ἀντώνη, εἶχε παραθέσῃ ἡ Ἀναστασία, ὁ Αὔγουστος καὶ οἱ ξένοι του συνεσκέπτοντο πῶς νὰ περάσουν τὴν ἡμέραν.

Ἀπεφασίσθη νὰ περιπατήσουν ἀσκόπως, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἕως τὸ μεσημέρι, καὶ τὸ ἀπόγευμα νὰ ἐπιχειρήσουν τὴν ἀνάβασιν τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης ἀνοησίας— ὑψηλῆς 300 μέτρα.— ἡ ὁποία ὀνομάζεται Πύργος Αἰφφέλ. (*)

Ὁ Ἀντώνης, ἐνῶ κατέβαινε τὴν κλίμακα, ἐμειδίασε πρὸς τὸν Κύριλλον. Καὶ ὅταν ὁ μικρὸς τῷ εἶπε :

— Δὲς μου τὸ χέρι σου, Ντών !

— Περιττὸν δὲν ὑπάρχει πιά φόβος, ἀπήντησεν ὁ ὑπῆρέτης.

Ἐπειτα, μόλις εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτου :

— Ἐλα, κύρ Λῶς, τρέχα τώρα κατσίκακι μου!..

Εὐτοχῶς πού ἠμποροῦσε νὰ χώνῃ τὰ χεράκια του εἰς τὶς τσέπες, «σάν τοὺς μεγάλους», τὸ κατσιάκι ἤρρισε νὰ

(*) Ὁ Πύργος Eiffel κακῶς μεταγραμμاتیζεται ἐλληνιστῶς Πύργος Ἀίφφελ, κατὰ τὴν γερμανικὴν προφορὰν. Δὲν πρόκειται οὐτε περὶ γερμανικοῦ μνημείου οὔτε περὶ γερμανοῦ ἀρχιτέκτονος. Οἱ Γάλλοι προφέρουν Αἰφφέλ. (Στ. τ. Μ.)

τρέχῃ ὀπισθεν τῶν ἀδελφῶν του. Ἀλλῶς τε δὲν ἐπήγαιναν πολὺ γρήγορα, διότι κάθε κατάστημα, κάθε προθήκη, ἦτο σταθμὸς θαυμασμοῦ διὰ τοὺς μικροὺς Κορπανῶφ.

Μ' ὅλα αὐτὰ, δὲν εἶχαν κάμῃ οὔτε ἑκατὸ βήματα, ὅταν ὁ κύρ Λῶς ἐξηπλώθη πάλιν φαρδύς-πλατύς ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου.

— Ντών ! ἔκραξε με βλέμμα ἀπελπισίας πάλι τὰ ἴδια...

— Ἄ ! αὐτὴ τὴ φορά, Κύρ Λῶς, φταῖς τοῦ λόγου σου. Ἐγὼ παιδεύτηκα μιστὴ ὥρα γιὰ...

«Τί ; ! πῶς ; !..διεκόνῃ ὁ Ἀντώνης, γουρλόνων τὰ μάτια ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν' ξαναγύρισαν πάλι ;»

Ἐννοοῦσε τὰ καρφιά. Οὔτε ἓνα δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τοὺς μικροὺς πάτους. Καὶ ὁ γηραιὸς ὑπῆρέτης ἐβεβαιώθη περὶ τούτου, ὅταν ἐσήκωσε τὸν Κύριλλον κ' ἐκάθισσε μαζί του εἰς ἓνα πάγκον.

«Ἄν εἶχα ἀναθέσῃ εἰς ἄλλον αὐτὴ τὴ δουλειά, θά ἔλεγα ὅτι μ' ἐγέλασε. Ἀλλὰ νὰ τὰ βγάλω μόνος μου ἓνα-ἓνα, νὰ τὰ πετάξω ὅλα ἐστὶ σκουπίδια, καὶ τώρα νὰ τὰ βλέπω πάλι ἐστὶ θέσι τους— ἄ, μὰ εἶνε πάρα πολὺ !...» Καλέ, μήπως ἐστὸν τόπο σας τὰ καρφιά ἔχουν τὸ ἴδιωμα νὰ γυρίζουν μόνον στὶς τρύπες τους ;

— Δὲν ξέρω, Ντών.

— Κάποια τέχνη θά ξέρουν οἱ Ρῶσοι, δὲ γίνεται ! Εἶνε πράγματα πού τραβοῦν τὸ σίδηρο* μπορεῖ νὰ βάζουν κάτι τέτοιο ἐστὸς πάτους τῶν υποδημάτων... Εἶνε φοβερὸ νὰ συλλογίζεται κανεὶς τί προόδους κάμνει ἡ ἐπιστήμη ! Μὰ κ' ἐγὼ θὰ πάρω τὰ μέτρα μου. Ἀπόψε θὰ πετάξω τὰ καρφιά ἐστὸ δρόμο. Τί διάβολο ! δὲν πιστεύω νὰ ξαναγυρίσουν ἐστὸ τρίτο μας πάτωμα !..

Καὶ θωπεύσας τὸν Κύριλλον, ὁ ὀπίσθιος ἐστῆριξε τὸ κεφάλαιον του εἰς τὸν ὀμὸν του μελαγχολικῶς, τῷ εἶπε :

— Σήκω τώρα, Κύρ Λῶς, νὰ πηγαίνουμε. Θὰ χάσουμε τοὺς ἄλλους... Μὴ σὲ μέλει, τώρα θὰ σὲ πάρω ἐστὶ χέριον.

Ὁ Κύριλλος ἐγέλασεν εὐχαριστημένως. Τὸ μέσον αὐτὸ τῆς μεταφορᾶς τῷ ἐφαίνετο ἀπειρῶς ἀσφαλέστερον ἀπὸ τὸ ἄλλο...

Οὕτως ἐτελείωσεν ὁ περίπατος.

— Ἐρεῖς, κύρ Λῶς, εἶπεν ὁ Ἀντώνης πρὸς τὸν μικρὸν ἐνῶ ἐγύριζαν εἰς τὸ σπίτι, δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ πᾶς με τοὺς ἄλλους τὸ ἀπόγευμα, ἐστὸν πύργον Αἰφφέλ. Εἶνε φοβερὰ κουραστικὸ τὸ ἀνάβασμα. Νὰ σοῦ πῶ. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐστὸ σπίτι καὶ ἡ Ἀναστασία θὰ σὲ πᾶν περίπατο εἰς ἓνα ὄρατο περιβόλι. Θέλεις ;

— Γιὰ νὰ πέσω πάλι ; ἐστὲναξεν ὁ μικρὸς.

— Ἄ, μὴ φοβάσαι ἡ Ἀναστασία θὰ σὲ προσέχῃ* ἔπειτα, θὰ σοῦ ξαναβγάλω

τὰ καρφιά. Νὰ, τὰ καρφιά πού ἔχουν τὰ υποδηματάκια σου, σὲ κάνουν νὰ γλυστράς κάθε ὥρα.

— Ἀλήθεια, Ντών ! ἀπεκρίθη ὁ Κύριλλος.

— Λοιπόν, θὰ σοῦ τὰ βγάλω... Πῆς μόνον πῶς προτιμᾷς καλλίτερα νὰ μείνῃς ἐστὸ σπίτι, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ μὴ τὸ μετανοιώσῃς, συνεπλήρωσεν ὁ Ἀντώνης, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε καμμίαν ὀρεξίν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν ἀνάβασιν τοῦ πύργου Αἰφφέλ.

— Ὅτὰ τὸ πῶ ! ὑπεσχέθη ὁ μικρὸς.

Καὶ ἐκράτησε τὸν λόγον του.

— Μὰ θὰ στενοχωρηθῆς, τῷ εἶπεν ἡ μητέρα του, ὅταν τῆς ἐδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν του.

Ὁ Κύριλλος ἐκύτταξε τὸν Ἀντώνην ὡς νὰ ἔλεγε : «Σὺ πρέπει τώρα νὰ μιλῆσῃς.»

— Ἄν ἐπιτρέπῃ ἡ κυρία, ἔσπευσε νὰ προτείνῃ ὁ ὑπῆρέτης, ἡ Ἀναστασία θὰ ὀδηγήσῃ τὸν κύριον Κύριλλον εἰς τὸν κήπον τοῦ Λουξεμβούργου, ὅπου θὰ ἰδῇ πολλὰ παιδάκια τῆς ἡλικίας του. Εἶνε λιγάνι κουρασμένος καὶ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ ἔλθῃ μαζί σας... ἔπειτα κάμνει πολλὴ ζέστη σήμερα.

— Ἄς μείνῃ λοιπόν, εἶπεν ὁ κύριος Κορπανῶφ.

Μετὰ τὸ γεῦμα, ὁ Αὔγουστος καὶ οἱ ξένοι του, ἐκτὸς τοῦ Κυρίλλου, ἐξῆλθον καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ πεδίον τοῦ Ἄρεως. Ἀμέσως ὁ Ἀντώνης ἔσπευσε νὰ βγάλῃ τὰ υποδηματάκια τοῦ μικροῦ καὶ νὰ τὰκαλλάξῃ διὰ δευτέραν φορὰν ἀπὸ τὰ κατηραμένα καρφιά των.

— Φῶς φανερόν πῶς ἐγύρισαν μόνον τῶν, ἐσκέπτετο τελείως πεπεισμένος περὶ τῶν πραγμάτων, γιὰτὶ μόλις κρατιοῦνται. Ἄστυ καὶ περιέργο ! Τί σορίζονται σήμερα !

Ἐβγάξε τὰ καρφιά καὶ ἓνα-ἓνα τὰ ἐπετοῦσεν ἀπὸ τὸ παράθυρον.

— Ἄν μπορήτε τώρα, ξαναβεθῆτε ! τοὶς ἔλεγε.

Ὁ Κύριλλος ἐφόρεσε πάλιν τὰ υποδηματάκια του καὶ ἐξῆλθε με τὴν Ἀναστασίαν, ἡ ὁποία εἶχεν ἐτοιμασθῆ ὑπερήφανη, διότι ἐπρόκειτο νὰ συνοδεύσῃ εἰς τὸν περίπατον ἓνα μικρὸν Ρῶσσον.

— Δίνε μιά ματιὰ καὶ ἐστὶν κουζίνα, ἐσύστησεν εἰς τὸν Ἀντώνην.

— Ἐννοια σου ! ὑπεσχέθη ὁ ὑπῆρέτης, πολὺ εὐχαριστημένως πού θάναπαύετο ὀλίγας ὥρας.

Ἐπωφελήθη τῆς ἡσυχίας διὰ νὰ γράψῃ πρὸς τὸν κύριόν του.

Ἡ Ἀναστασία ἐπέστρεψεν εἰς τὰς πέντε.

— Ἐλα νὰ ἰδῆς τί σοῦ φέρνω ! ἐφώναξε πρὸς τὸν Ἀντώνην ἀπὸ τὸν προθάλαμον.

— Ἐ ; .. τί ; .. Μὴ μοῦ κουβάλησε δῶ-χάμω τίποτε ἄλλους ; .. Αὐτὸ μᾶς ἔλει-

πε !... Ἦσως κάνα ζῶ ! Ἡ μανία τῆς εἶνε νὰ περιμαζεύῃ τίς χαμένες γάτες !...

Αὐτὰ μουρμουρίζων, ὁ Ἀντώνης ἐξώρμησε. Καὶ ἡ Ἀναστασία τοῦ παρουσίασε τὸν μικρὸν Κύριλλον με ναυτικὰ φορεματάκια. (*)

— Ὅραία ἰδέα ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνης. Ἐσὺ ἀφορμὴ γυρεύεις νὰ κάνῃς τὸν κύριον νὰ ξεδεύῃ τὰ μαλλοκέφαλά του !

— Ἄν, μουρμούρη μου, ἀντὶ νὰ μὲ μαλλώνῃς, μ' ἐρωτοῦσες τὴν αἰτία, θὰ εὕρισκες ἴσως πῶς δὲ μποροῦσε νὰ κάμω ἄλλιῶς. Ἄχ ! ἐπῆρα ἓνα φέβο.

Ἐκάθησεν, ἐπῆρεν εἰς τὰ γόνατά τῆς τὸν μικρὸν, καὶ θωπεύουσα τὰ χροσὰ του μαλλιάκια, ὄγρᾳ ἀκόμη :

— Αὐτὸ τὸ ἀγοράκι πού βλέπεις, νά, τώρα δὰ βγήκε ἀπὸ τὸ νερό.

— Ἀπὸ τὸ νερό ; ! ἐπανέλαβεν ὁ Ἀντώνης ἐκπληκτος.

— Μάλιστα, μάλιστα, ἀπὸ τῆς μεγάλης δεξαμενῆς τοῦ Λουξεμβούργου, εἶπεν ἡ Ἀναστασία. Φαντάσου, μαζεύτηκαν ἱκεῖ-γύρω ἓνα σωρὸ παιδάκια, καθένα με τὸ καραβάκι του. Τὰ ἔβριζαν ἐστὸ νερό. Στὴν ἀρχή, ὁ μικρὸς στόλος ἀρμενίζει γιὰτὶ-γιαλὸ. Ἐξαφνα σηκώνεται ἓνας ἀέρας καὶ τὸν σπρώχνει ἐστὶ μέσῃ τῆς δεξαμενῆς. Πᾶνε τὰ καράβια ! Πᾶνε ὅλα ! Πού νὰ γυρίσουν πιά ! Ποῖος νὰ τὰ πιάσῃ ! Κ' ἓνας ἀέρας ; ! Ὅλοι οἱ μικροὶ ναυάρχοι ἀρχίζουν τὰ κλάματα... Σὲ λίγα πέφτει ὁ ἀέρας, νηνεμία !

— Νηνεμία ; ἐπαναλαμβάνει ὁ Ἀντώνης τονίζων τὴν λέξιν πονηρῶς. Βλέπω ὅτι ἔμαθες καὶ τοὺς ναυτικούς ὄρους !

— Διάβολε ! ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἐξάδελφο ναυτῆ !.. Μ' ἂν εἶνε ὅμως νὰ μὲ διακόπτῃς ἔτσι, δὲ θὰ μάθης ποτὲ τὸ τέλος. Πού μένομε ;

— Στὴ νηνεμία.

— Ἄ, ναι. Ὁ ἄνεμος ἔπεσε. Τὰ καραβάκια ἀκίνητα ἐστὶ μέσῃ. Τὰ μικρότερα ἐκλαίγαν.

Ὁ Ἀντώνης διέκοψε καὶ πάλιν.

— Ὁ ξάδελφός σου σ' ἔμαθε νὰ κάνῃς τὰ καράβια νὰ κλαίει ;

Ἡ Ἀναστασία τὸν ἐκύτταξε μίαν στιγμὴν με ἀπορίαν. Ἐπειτα ὕψωσε τοὺς ὤμους, μὴ καταδεχομένη νὰπαντήσῃ εἰς τὸ πείραγμα, καὶ ἐξήκολούθησε :

— Τὰ μεγαλύτερα ἔλεγον γιὰ νὰ φέρουν κοντάρια, καλάμια, — ξέρω κ' ἐγὼ τί ἄλλο ;— ὅταν ἔξαφνα ἀκούω διπλα μου : μπλοῦμ ! Γυρίζω, καὶ τί νὰ ἰδῶ ; τὸν κύριον Κύριλλον ἐστὸ νερό. Τὸ πούλακι μου κολυμποῦσε σάν ψαράκι. Τὸ ἑκαμάρωνα καὶ εἶχα ἓνα καμάρη ! Κανεὶς ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἐκείνους ναυάρχους δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ κάμῃ τέτοιο πᾶγμα.

Ἐπῆρξαν οἱ χωροφύλακες, γιὰτὶ

ἐνόμισαν πῶς συμβαίνει δυστύχημα. Ὁ μικροῦλης μου ὅμως εἶχε φθάσῃ πιά τὰ καραβάκια, καὶ με τὸ ἓνα χέρι τὰ ἐσπρωχνε ἐμπρὸς του, ἐνῶ με τὸ ἄλλο ἐκολυμποῦσε. Ἀρχισαν τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν. Σωστή διαδήλωσι θὰ τοῦ ἔκαμναν... Ναι, μὰ πού ἦταν μούσκεμμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάξω ; Τὸν δίδω εἰς ἓνα χωροφύλακα νὰ τὸν πᾶν ἐστὸ φυλακεῖο νὰ τὸν γδύσῃ, κ' ἐγὼ, μιά καὶ δύο, τρέχω νὰ τοῦ ἀγοράσω φορέματα.

Ἐπῆρξαν οἱ χωροφύλακες, γιὰτὶ ἐνόμισαν πῶς συμβαίνει δυστύχημα. Ὁ μικροῦλης μου ὅμως εἶχε φθάσῃ πιά τὰ καραβάκια, καὶ με τὸ ἓνα χέρι τὰ ἐσπρωχνε ἐμπρὸς του, ἐνῶ με τὸ ἄλλο ἐκολυμποῦσε. Ἀρχισαν τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν. Σωστή διαδήλωσι θὰ τοῦ ἔκαμναν... Ναι, μὰ πού ἦταν μούσκεμμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάξω ; Τὸν δίδω εἰς ἓνα χωροφύλακα νὰ τὸν πᾶν ἐστὸ φυλακεῖο νὰ τὸν γδύσῃ, κ' ἐγὼ, μιά καὶ δύο, τρέχω νὰ τοῦ ἀγοράσω φορέματα.

Ἐπῆρξαν οἱ χωροφύλακες, γιὰτὶ ἐνόμισαν πῶς συμβαίνει δυστύχημα. Ὁ μικροῦλης μου ὅμως εἶχε φθάσῃ πιά τὰ καραβάκια, καὶ με τὸ ἓνα χέρι τὰ ἐσπρωχνε ἐμπρὸς του, ἐνῶ με τὸ ἄλλο ἐκολυμποῦσε. Ἀρχισαν τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν. Σωστή διαδήλωσι θὰ τοῦ ἔκαμναν... Ναι, μὰ πού ἦταν μούσκεμμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάξω ; Τὸν δίδω εἰς ἓνα χωροφύλακα νὰ τὸν πᾶν ἐστὸ φυλακεῖο νὰ τὸν γδύσῃ, κ' ἐγὼ, μιά καὶ δύο, τρέχω νὰ τοῦ ἀγοράσω φορέματα.

Ἐπῆρξαν οἱ χωροφύλακες, γιὰτὶ ἐνόμισαν πῶς συμβαίνει δυστύχημα. Ὁ μικροῦλης μου ὅμως εἶχε φθάσῃ πιά τὰ καραβάκια, καὶ με τὸ ἓνα χέρι τὰ ἐσπρωχνε ἐμπρὸς του, ἐνῶ με τὸ ἄλλο ἐκολυμποῦσε. Ἀρχισαν τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν. Σωστή διαδήλωσι θὰ τοῦ ἔκαμναν... Ναι, μὰ πού ἦταν μούσκεμμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάξω ; Τὸν δίδω εἰς ἓνα χωροφύλακα νὰ τὸν πᾶν ἐστὸ φυλακεῖο νὰ τὸν γδύσῃ, κ' ἐγὼ, μιά καὶ δύο, τρέχω νὰ τοῦ ἀγοράσω φορέματα.

Ἐπῆρξαν οἱ χωροφύλακες, γιὰτὶ ἐνόμισαν πῶς συμβαίνει δυστύχημα. Ὁ μικροῦλης μου ὅμως εἶχε φθάσῃ πιά τὰ καραβάκια, καὶ με τὸ ἓνα χέρι τὰ ἐσπρωχνε ἐμπρὸς του, ἐνῶ με τὸ ἄλλο ἐκολυμποῦσε. Ἀρχισαν τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν. Σωστή διαδήλωσι θὰ τοῦ ἔκαμναν... Ναι, μὰ πού ἦταν μούσκεμμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάξω ; Τὸν δίδω εἰς ἓνα χωροφύλακα νὰ τὸν πᾶν ἐστὸ φυλακεῖο νὰ τὸν γδύσῃ, κ' ἐγὼ, μιά καὶ δύο, τρέχω νὰ τοῦ ἀγοράσω φορέματα.

Ἐπῆρξαν οἱ χωροφύλακες, γιὰτὶ ἐνόμισαν πῶς συμβαίνει δυστύχημα. Ὁ μικροῦλης μου ὅμως εἶχε φθάσῃ πιά τὰ καραβάκια, καὶ με τὸ ἓνα χέρι τὰ ἐσπρωχνε ἐμπρὸς του, ἐνῶ με τὸ ἄλλο ἐκολυμποῦσε. Ἀρχισαν τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν. Σωστή διαδήλωσι θὰ τοῦ ἔκαμναν... Ναι, μὰ πού ἦταν μούσκεμμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάξω ; Τὸν δίδω εἰς ἓνα χωροφύλακα νὰ τὸν πᾶν ἐστὸ φυλακεῖο νὰ τὸν γδύσῃ, κ' ἐγὼ, μιά καὶ δύο, τρέχω νὰ τοῦ ἀγοράσω φορέματα.

Ἐπῆρξαν οἱ χωροφύλακες, γιὰτὶ ἐνόμισαν πῶς συμβαίνει δυστύχημα. Ὁ μικροῦλης μου ὅμως εἶχε φθάσῃ πιά τὰ καραβάκια, καὶ με τὸ ἓνα χέρι τὰ ἐσπρωχνε ἐμπρὸς του, ἐνῶ με τὸ ἄλλο ἐκολυμποῦσε. Ἀρχισαν τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν. Σωστή διαδήλωσι θὰ τοῦ ἔκαμναν... Ναι, μὰ πού ἦταν μούσκεμμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάξω ; Τὸν δίδω εἰς ἓνα χωροφύλακα νὰ τὸν πᾶν ἐστὸ φυλακεῖο νὰ τὸν γδύσῃ, κ' ἐγὼ, μιά καὶ δύο, τρέχω νὰ τοῦ ἀγοράσω φορέματα.

Ἐπῆρξαν οἱ χωροφύλακες, γιὰτὶ ἐνόμισαν πῶς συμβαίνει δυστύχημα. Ὁ μικροῦλης μου ὅμως εἶχε φθάσῃ πιά τὰ καραβάκια, καὶ με τὸ ἓνα χέρι τὰ ἐσπρωχνε ἐμπρὸς του, ἐνῶ με τὸ ἄλλο ἐκολυμποῦσε. Ἀρχισαν τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν. Σωστή διαδήλωσι θὰ τοῦ ἔκαμναν... Ναι, μὰ πού ἦταν μούσκεμμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάξω ; Τὸν δίδω εἰς ἓνα χωροφύλακα νὰ τὸν πᾶν ἐστὸ φυλακεῖο νὰ τὸν γδύσῃ, κ' ἐγὼ, μιά καὶ δύο, τρέχω νὰ τοῦ ἀγοράσω φορέματα.

ἐνόμισαν πῶς συμβαίνει δυστύχημα. Ὁ μικροῦλης μου ὅμως εἶχε φθάσῃ πιά τὰ καραβάκια, καὶ με τὸ ἓνα χέρι τὰ ἐσπρωχνε ἐμπρὸς του, ἐνῶ με τὸ ἄλλο ἐκολυμποῦσε. Ἀρχισαν τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν. Σωστή διαδήλωσι θὰ τοῦ ἔκαμναν... Ναι, μὰ πού ἦταν μούσκεμμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάξω ; Τὸν δίδω εἰς ἓνα χωροφύλακα νὰ τὸν πᾶν ἐστὸ φυλακεῖο νὰ τὸν γδύσῃ, κ' ἐγὼ, μιά καὶ δύο, τρέχω νὰ τοῦ ἀγοράσω φορέματα.

Ἐπῆρξαν οἱ χωροφύλακες, γιὰτὶ ἐνόμισαν πῶς συμβαίνει δυστύχημα. Ὁ μικροῦλης μου ὅμως εἶχε φθάσῃ πιά τὰ καραβάκια, καὶ με τὸ ἓνα χέρι τὰ ἐσπρωχνε ἐμπρὸς του, ἐνῶ με τὸ ἄλλο ἐκολυμποῦσε. Ἀρχισαν τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν. Σωστή διαδήλωσι θὰ τοῦ ἔκαμναν... Ναι, μὰ πού ἦταν μούσκεμμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάξω ; Τὸν δίδω εἰς ἓνα χωροφύλακα νὰ τὸν πᾶν ἐστὸ φυλακεῖο νὰ τὸν γδύσῃ, κ' ἐγὼ, μιά καὶ δύο, τρέχω νὰ τοῦ ἀγοράσω φορέματα.

Ἐπῆρξαν οἱ χωροφύλακες, γιὰτὶ ἐνόμισαν πῶς συμβαίνει δυστύχημα. Ὁ μικροῦλης μου ὅμως εἶχε φθάσῃ πιά τὰ καραβάκια, καὶ με τὸ ἓνα χέρι τὰ ἐσπρωχνε ἐμπρὸς του, ἐνῶ με τὸ ἄλλο ἐκολυμποῦσε. Ἀρχισαν τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν. Σωστή διαδήλωσι θὰ τοῦ ἔκαμναν... Ναι, μὰ πού ἦταν μούσκεμμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάξω ; Τὸν δίδω εἰς ἓνα χωροφύλακα νὰ τὸν πᾶν ἐστὸ φυλακεῖο νὰ τὸν γδύσῃ, κ' ἐγὼ, μιά καὶ δύο, τρέχω νὰ τοῦ ἀγοράσω φορέματα.

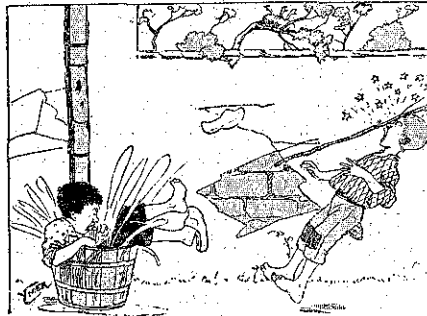
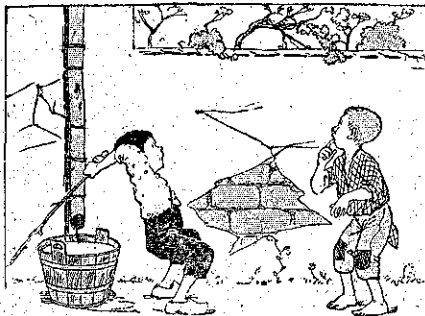
Ἐπῆρξαν οἱ χωροφύλακες, γιὰτὶ ἐνόμισαν πῶς συμβαίνει δυστύχημα. Ὁ μικροῦλης μου ὅμως εἶχε φθάσῃ πιά τὰ καραβάκια, καὶ με τὸ ἓνα χέρι τὰ ἐσπρωχνε ἐμπρὸς του, ἐνῶ με τὸ ἄλλο ἐκολυμποῦσε. Ἀρχισαν τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν. Σωστή διαδήλωσι θὰ τοῦ ἔκαμναν... Ναι, μὰ πού ἦταν μούσκεμμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάξω ; Τὸν δίδω εἰς ἓνα χωροφύλακα νὰ τὸν πᾶν ἐστὸ φυλακεῖο νὰ τὸν γδύσῃ, κ' ἐγὼ, μιά καὶ δύο, τρέχω νὰ τοῦ ἀγοράσω φορέματα.

Ἐπῆρξαν οἱ χωροφύλακες, γιὰτὶ ἐνόμισαν πῶς συμβαίνει δυστύχημα. Ὁ μικροῦλης μου ὅμως εἶχε φθάσῃ πιά τὰ καραβάκια, καὶ με τὸ ἓνα χέρι τὰ ἐσπρωχνε ἐμπρὸς του, ἐνῶ με τὸ ἄλλο ἐκολυμποῦσε. Ἀρχισαν τὰ χειροκροτήματα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸν φιλήσουν. Σωστή διαδήλωσι θὰ τοῦ ἔκαμναν... Ναι, μὰ πού ἦταν μούσκεμμα κ' ἔπρεπε νὰ τὸν ἀλλάξω ; Τὸν δίδω εἰς ἓνα χωροφύλακα νὰ τὸν πᾶν ἐστὸ φυλακε

συμπληρώση τὸ ἐθνικόν της ἔργον, εἰρη-
νική καὶ ἀναίμακτος πάντοτε. Διότι ἀ-
κόμη εἴμεθα εἰς τὴν ἀρχήν. Ὁ Ἕλλη-
τὸς ἐσηκώθη ζητῶν τὴν ἀνθρώπων τοῦ
Κράτους, γενικῶς, καὶ ἰδιαιτέρως τὴν
παρασκευὴν ἰσχυροῦ στρατοῦ καὶ στό-
λου, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀπαραγρά-
πτων δικαιωμάτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ.
Σύμφωνος καὶ ὁ Λαός, ἐσηκώθη μαζί
του, ζητῶν τὰ ἴδια. Τὸ προχθεσινόν
Συλλαλητήριον ἦτο ἡ ἐπικύρωσις καὶ ἡ
πιστοποίησις αὐτῆς τῆς συμφωνίας. Ὁ
λαὸς ἐπέδωκεν εἰς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν
Κυβέρνησιν ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀ-
παιτεῖ νὰ γίνωνται ὅσα ἐξήτησε τὴν 15
Αὐγούστου ὁ στρατός. Ὁ Βασιλεὺς τὸ

ἐδέχθη καὶ ἡ Κυβέρνησις ὑπεσχέθη τὰ
πάντα. Ἔως ἐδῶ πλήρης συμφωνία καὶ
ὅλα μέλι-γάλα. Παρακάτω ὅμως; Κα-
νεῖς δὲν ἤξευρε; τί θὰ γίνῃ. Εἰς τὰς
θεωρίας, εἰς τὰς γενικὰς ἀρχὰς, πάντοτε
ὅλοι εἶνε σύμφωνοι. Εἰς τὴν ἐφαρμογὴν
ὅμως καὶ εἰς τὰς λεπτομερείας, ἀρχί-
ζουν αἱ διχογνωμίαι. Ἄλλως τε πα-
ρεμβαίνουν τὰ συμφέροντα, τὰ προσω-
πικά, ὁ ἐγωϊσμός... Ἄς εὐχηθῶμεν λοι-
πὸν νὰ μείνουν ὅλοι σύμφωνοι μέχρι τέ-
λους, καὶ νὰ εἶνε ἡ Ἐπανάστασις ὅλη
συνέχεια τοῦ ὠραίου, τοῦ εἰρηنيκοῦ, τοῦ
ἡσυχίου Συλλαλητηρίου τῆς Δευτέρας,
τὸ ὁποῖον ὠμοίωζε τῶν μετὰ πανηγύρι.
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΙΑ ΦΩΛΗ ΚΑΙ ΔΥΟ ΚΑΚΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δύο κακά παιδιά, ὁ Μανωλῖός καὶ ὁ Γιαννῖός, εἶδαν μίαν φωλὴν μὲ κοτσάφια, εἰς τὸ
δένδρον ποῦ φαίνεται ἀπὸ τὴν μάνδραν. Ὁ Μανωλῖός παίρνει ἕνα ὄβλο καὶ ἐτοιμάζεται νὰ
κτυπήσῃ, διὰ νὰ ριπῇ κάτω τὴν φωλὴν. Ἄλλὰ τὴν μὲν φυλιὰν τὴν ἔφαγε κατὰμουτρα ὁ
Γιαννῖός καὶ εἶδε δέκα ἥλιους, ὁ δὲ Μανωλῖός, μὲ τὴν μεγάλην φόραν, ἔπεσε μέσα ἐπὶ μα-
στέλλο. Ἔτσι καὶ ἡ φωλὴ ἀξμενὲ ἐπὶ θέσι της καὶ τὰ κακά παιδιά ἐτιμωρήθησαν.

Ο ΑΘΩΟΣ

Τιν χρόνον ἐκεῖνον, τὸ θέρος ὑπῆρ-
ξεν ἐκτάκτως θερμὸν. Ὁ μικρὸς δῆμος
τῆς Ἀφθονίας μὲθ' ὅλον του τὸ ὕψος—
1000 μέτρα ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας
τῆς θαλάσσης,—ἔβλεπε ξηρανομένους
τὰς νομάς του καὶ τὰ δάση του.
Οἱ κάτοικοι ἦσαν ἀπεγνωσμένοι. Ἐ-
φραγάζοντο μετὰ τρόμου τὰς συνεπείας
τῆς ξηρασίας ἐκείνης καὶ προέβλεπον
τὸ μέλλον δεινότερον τοῦ παρόντος.
Ὅσακις μετέβαινον εἰς τὸ Θωνὸν ἢ εἰς
τὸ Ἐθιάν, ἀπέχοντα περὶ τὰ τριάκοντα
χιλιόμετρα, καὶ ὑπέφεραν τὰ πάνθηνα
ἀπὸ τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀμει-
λικτοῦ ἥλιου, ἠγαγκάζοντο νὰ πολυ-
πλασιάζουν τοὺς σταθμούς των εἰς ὅλα
τάναφυκῆρια, — καὶ ὑπάρχουν πολυά-
ριθμα κατὰ μῆκος τῆς ἡλιοφλεγούσας ἐ-
δοῦ,—ἀλλ' ἄνευ χαρᾶς, μελαγχολικοὶ
πάντοτε ἐκάθοντο περὶ τῶν δοχείων
τοῦ οἴνου, διότι ἐγνώριζαν καλῶς ὅλας
τὰς ἀθλιότητας, τὰς ἐποίας τοῖς ἐπε-
φύλαττε τὸ αὐχμηρὸν ἐκεῖνο θέρος.
Ὁ Γιάννης Πιλλουᾶ μετέβαινε συ-
χνότατα εἰς τὸ Θωνὸν, ὅπου ἐμπορεύετο
χονδρικῶς γεννήματα καὶ σανόν. Ἦτο

ἀπὸ τοὺς εὐπορωτέρους γεωργούς τοῦ
δήμου καὶ πολὺ καλὸς ἄνθρωπος. Αὐτὸ
πολλάκις τὸ εἶχεν ἀποδείξῃ, καὶ πολλοὶ
χωρικοί, εἰς τὴν Ἀφθονίαν, ἐνεθυμούντο
μετὰ ἡ ἄνευ εὐγνωμοσύνης, εὐεργετή-
ματά του. Ἐξοῦσε μὲ τὴν γυναῖκά του
καὶ τὴν ἀδελφὴν του εἰς ἕνα τῶν μι-
κρῶν ἐκεῖνων ἀγροτικῶν οἰκίσκων, οἱ
ὅποιοι στολίζον τὰ πλάγια τῶν βου-
νῶν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μπονῶ, καὶ
φαίνονται μακρόθεν ὡς ἀθύσματα παι-
δικά, ἢ, ἂν θέλετε, ὡς σπιτάκια ψεύτι-
κα. Εἶχεν ἀκόμη μαζί του καὶ ἕνα παι-
δί, δέκα περίπου ἐτῶν, τὸ ὁποῖον πρὸ
πολλοῦ εἶχεν υἱοθετήσῃ. Τὸ δυστυχισμέ-
νον αὐτὸ παιδί δὲν εἶχε γνώρισιν γονεῖς.
Μίαν ἡμέραν τὸ ἦσαν, τυλιγμένον εἰς
μερικὰ ὑφάσματα, ἐν εἶδει μικροῦ δέμα-
τος, παρὰ τὴν πύλην τῆς μεγάλης Ἐκ-
κλησίας.
Ὁ ἱερεὺς τῆς Ἀφθονίας, μὴ γνω-
ρίζων τί νὰ κάμῃ τὸ παράξενον αὐτὸ
δῶρον, ἀνέβη εἰς τὸν ἀμβώνα τὴν ἐπο-
μένην Κυριακὴν καὶ ἐτελείωσε τὴν συ-
νήθη του ἐμιλίαν, ἐρωτῶν ποῖος ἀπὸ
τοὺς ἐνορίτας του ἤθελε νὰναδεχθῇ τὸ
βρέφος.
Βαθεῖα σιγὴ ὑπεδέχθη τοὺς λόγους

τούτους, καὶ ὁ ἱερεὺς κατήλθεν ἀπὸ τὸν
ἀμβώνα σκεπτικὸς καὶ περιφροντικός...
Ἄλλ' εἰς τὸ τέλος τῆς λειτουργίας,
τὴν ἐπλησίασαν ὁ Πιλλουᾶ καὶ τὸν πα-
ρεκάλεσε νὰ τῷ ἐμπιστευθῇ τὸ ἔκθετον
παιδίον. Ἡ φήμη του ὡς ἀγαθοῦ ἀν-
θρώπου ἦτο ἀρκετὴ ἐγγύθις δι' αὐτόν,
καὶ ἐπειδὴ ἄλλως τε εἶχε μείνῃ ἕως
τότε ἄνευ ἀπογόνων, τῷ παρέδωσαν ἄ-
νευ διαταγῆς τὸν μικρὸν, τὸν ὁποῖον
ἐβάπτισεν ἀμέσως καὶ τὸν ὠνόμασε Μά-
ριον.
Ἡ ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ δὲν τῷ ἐ-
στοίχισε πολλοὺς κόπους, διότι ἦτο ἡ-
μερον καὶ γλυκὺ. Ὁ καλὸς Πιλλουᾶ
τὸ ἀγαποῦσε πολὺ. Ἡ γυναῖκά του ὁ-
μως καὶ ἡ ἀδελφὴ του δὲν ἠσθάνοντο
τὴν ἰδίαν στοργήν. Εὗρισκαν τὸν μικρὸν
Μάριον κουτὸν καὶ ἀδέξιον. Ἄργησε νὰ
ὀμιλήσῃ καὶ μετὰ δυσκολίας ἐννοοῦσεν
ὅταν τῷ διηγούντο κάτι τί. Ἐγένετο
ἐπτά, ὀκτὼ ἐτῶν, καὶ ἀκόμη δὲν εἶχε
μάθῃ νὰ διαβάσῃ. Αἱ δύο γυναῖκες, πολὺ
στενοχωρημέναι διὰ τὴν κουταμάραν
του καὶ κάπως ἐντροπόμεναι δι' αὐτήν,
τὴν εἶχαν ἐπωνομάσῃ ὁ «Ἀθῶος», ὡς
νὰ ἔλεγαν ὁ «Βλάξ».
Καὶ ὅμως τὸ παιδί δὲν ἦτο τὸσον
κουτὸν ὅσον ἐφραγάζοντο ἐκεῖνοι ὅτι
εἶνε, καὶ ὅσον τὸ παρίστανον εἰς τοὺς
γεῖτοντας. Μόνον ὅτι εἶχεν ἕνα ὕφος,
ποῦ ἔλεγεσθε ὅτι δὲν εἶχε συνειθίσθῃ ἀκόμη
τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ ὅτι δὲν ἐννοοῦσε
τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ζῶμεν ἐδῶ...
Ὅσον διὰ τὸν Πιλλουᾶ, ἡ ὀλίγον εὐ-
γλωττος ὀμιλία του ἐταίριάζεσθε θαυμα-
σίως μὲ τὸν σιωπηλὸν χαρακτῆρα τοῦ
Μαρίου, καὶ ἡ καλὴ του καρδιά ἠγάπα
ἀπλῶς τὴν παιδικὴν του παρουσίαν.
Συχνότατα ἐμάλλωναν τὸν μικρὸν
διὰ τὴν κλίσιν του πρὸς τὰς ὄνειροπο-
λήσεις. Τῷ συνέβαινε νὰ κατακλίνεται
παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἢ ὑπὸ τὴν
σκιάν ἐνός δένδρου, καὶ νὰ μένῃ ἐκεῖ
ἐξηπλωμένος ἐπὶ ὥρας, χωρὶς νὰ λέγῃ
λέξιν, κυττάζων μόνον εἰς τὸν ἀέρα, ὡς
νὰ ἔβλεπε πράγματα, τὰ ὁποῖα οἱ ἄλλοι
δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπουν. Διὰ τοῦτο
ἐχρονοτριβοῦσεν ὑπὲρ τὸ δέον, ὁσάκις
τὴν ἐστελλαν ἔξω νὰ διαβιβάσῃ καμ-
μίαν παραγγελίαν ἢ νὰ κάμῃ καμμίαν
μικρὰν ὑπηρεσίαν, ἀνάλογον μὲ τὰς
δυνάμεις του : νὰ μαζεύσῃ φράουλες
διὰ τὴν πόλιν, νὰ κόψῃ χορτάρια διὰ τὰ
ζῶα, ἢ νὰ συλλέξῃ βέτανα φαρμακευ-
τικά, τὰ ὁποῖα ἠγόραζαν τὰ φαρμακεῖα
τοῦ Θωνῶν.
Μίαν ἡμέραν ποῦ ἡ Μανέττα, ἡ σύ-
ζυγος τοῦ Πιλλουᾶ, εἶχε στείλῃ τὸν
Μάριον νὰ μαζεύσῃ φράουλες,—μικρὰς
ἀλλὰ πολὺ εὐώδεις φράουλες, ἐξ ἐκεῖ-
νων ποῦ παράγουν κατὰ μεγάλας ποσό-
τητας τὰ δάση τῆς Ἀφθονίας,—ὁ μι-
κρὸς κατὰ τὴν συνήθειάν του ἐγάλλεσεν
εἰς ὄλον τὸν δρόμον, καὶ μετ' ὀλίγον,

λημονῶν τὴν παραγγελίαν ποῦ τοῦ
εἶχαν δώσει, ἐπέρασεν ἀπὸ μικρὸν ἄ-
νοιγμα ὀπίσω ἀπὸ τὴν φράκτῃν τοῦ δρό-
μου, καὶ ἐκεῖ, ἡδουπαθῶς ἐξηπλωμένος
εἰς τὴν σκιάν, ἐρρέμβαζεν ἀκίνητος καὶ
ἄζωνος.
Πρὸ πόσης ὥρας εὗρισκετο ἐκεῖ; Καὶ
ὁ ἴδιος δὲν θὰ ἤξευρε νὰ μᾶς εἴπῃ,—
ὅταν ἤκουσεν, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ
φράκτου, τὸ ὄνομα τοῦ Πιλλουᾶ προφε-
ρόμενον ἀπὸ φωνὰς τραχείας καὶ βα-
ναύσου, αἱ ὁποῖαι ὅμως δὲν ἀντήχουν
πολὺ δυνατὰ, ἀλλ' ἀπεναντίας προσε-
πάθουν νὰ χαμηλύνουν. Ἐστρεψεν ὀλί-
γον τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ
φυλλώματα, εἶδε δύο ἀλλήτας, ἀνθρώ-
πους ὑπόπτους, ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι
περιέρχονται τὰ χωριά ὑπὸ τὴν βροχὴν,
ὑπὸ τὸν ἥλιον ἢ ὑπὸ τὸν κοινορτόν,
ἐδῶ ζητοῦντες ἐλεημοσύνην, ἐκεῖ κλέ-
πτοντες ὅ,τι εὐρεθῇ, καὶ παντοῦ ζητοῦν-
τες νὰ κάμουν κάτι κακόν...
Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ
ἦσαν καθισμένοι πα-
ρὰ τὸν φράκτῃν τοῦ
δρόμου, καὶ χωρὶς νὰ
ὑποπεύονται τὴν πα-
ρουσίαν τοῦ Μαρίου,
ἐξηκολούθουν ἡσυχῶς
τὴν συνομιλίαν των.
— Ὅα πᾶς, ἔλεγε
ὁ ἕνας, γὰρ νὰ ζητή-
σῃς τάχα ἐλεημοσύ-
νην, καὶ θὰ ἴδῃς κα-
λὰ πᾶς εἶνε τὰ κα-
τατόπια τοῦ σπιτιοῦ.
Εἶνε τὸ μπροστινὸ μέ-
ρος ὅπου μένου, καὶ
τὸ πισινὸ, ἀπ' ὅπου
θὰ μπορέσουμε νὰ
μοῦμε ἀπόψε.
— Ναι, ἀπεκρίθη
ὁ ἄλλος, ἀλλὰ ὑπάρ-
χει κ' ἕνα σκυλὶ στὴν
αὐλή... Ἄν μᾶς μυ-
ρισθῇ, χαθῆκαμε.
— Δὲ βαρύνεσαι!
ἀντίπερ ὁ πρῶτος ἀ-
λήτης τοῦ πετᾶς μί-
α εἶλα καὶ τελεῖται.
Ὁ Πιλλουᾶ θὰ
κατεβῇ ἐπὶ τὸν Θωνὸν θὰ κοιμηθῇ ἐκεῖ, οἱ
γυναῖκες θὰ εἶνε μόνες, θὰ κοιμῶνται,
ἢ ἂν ἀκούσουν κρότον, θὰ φοβηθοῦν...
Γείτονας δὲν ὑπάρχει, γὰρ νὰ φωνά-
ξουν βοήθεια. Ὅα μείνουν ἀκίνητες,
ὡς κουκουβάγιες μέσα σὲ κουφάλα δέν-
δρου. Ὑπάρχουν πολλὰ χρήματα ἐπὶ
σπίτι, καὶ πρέπει νὰ κάμωμε τὸ κόπον.
— Ἀλήθεια... ἀπήντησεν ὁ ἄλλος,
ἡ εὐκαιρία εἶνε μοναδική. Ἄς γίνῃ λοι-
πόν, καὶ ὅ,τι γίνῃ!...
Συνομιλήσαν ἀκόμη ὀλίγον καὶ κατέ-
στρωσαν τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐγκλήμα-
τος. Ἐπειτα, ἀρκετὰ βέβαια ξεκουρασιμέ-
νοι, ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των.

Ὁ Μάριος τὰ εἶχεν ἀκούσῃ ὅλα. Ἐ-
πειδὴ ὅμως δὲν ἀντελαμβάνετο γρήγορα,
οὔτε ἀνεπήδησεν ἐξαφνα μὲ ἀγανάκτη-
σιν, οὔτε ἐφώναζεν, οὔτε ἐκινήθη, ὅπως
θὰ ἔκαμουν ἴσως ἕνας ἄλλος εἰς τὴν
θέσιν του. Ἐμείνεν ἐκεῖ ἡσυχός, ἀκί-
νητος, ὡς νὰ εἶχεν ἀκούσῃ τὸ ἀπλού-
στερον, τὸ φυσικώτερον πρᾶγμα τοῦ κό-
σμου. Αἱ ἰδέαι ἐντοσοῦτω ἐγεννῶντο εἰς
τὴν κεφαλὴν του. Καὶ ἀφοῦ οἱ κακοὶ
ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἀνεχώρησαν, ὁ Μά-
ριος εἶχεν ἐπιτελοῦς ἐννοήσῃ καλὰ τί
ἐσχεδίαζαν νὰ κάμουν, καὶ ἐγερεθεῖς,
ἐπὶ τῆς ἀποκατάστασις, τὰ ὁποῖα ἐγνώ-
ριζε, καὶ ἐπέστρεψεν ὅσον ἡμποροῦσε
γρηγορώτερα εἰς τὸ σπίτι.
— Ἦλθετε τέλος πάντων; τοῦ ἐφώνη-
σε ἡ Μανέττα.

«Τὸ ἦσαν παρὰ τὴν πύλην τῆς Ἐκκλησίας...» (Σ. 344)

Ἐξεν ἡ Μανέττα μόλις τὸν ἀγνάντευσεν
ἀπὸ μακρᾶν. Καὶ τὸ καλάθι σου; τί τὸ
ἔκαμες τὸ καλάθι σου;
Εἰς τὴν ταραχὴν του ὁ μικρὸς τὸ
εἶχε λησμονήσῃ. Ἄλλὰ χωρὶς νὰπο-
κριθῇ εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς νουνᾶς του,
ἠρώτησεν αὐτὸς :
— Ποῦ εἶνε ὁ νουνός μου;
Ἐν τῷ μεταξύ ἡ Μανέττα εἶχε πλη-
σιάσῃ. Καὶ εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἀστρα-
ψεν ἕνα γερὸν μπάτσον.
— Σ' ἐρωτῶ γὰρ τὸ καλάθι σου καὶ
σύ μου λὲς γὰρ τὸ νουνό σου; Ἐξα-
σμένε! κουτέ! βλάκα!...
Ὁ μικρὸς ἐγένετο κατακλινικός καὶ
χονδρὰ δάκρυα ἐκύλησαν ἀπὸ τὰ γαλανά

τοῦ μάτια. Ἐν τούτοις ἐπανάλαβε μ'
ἐπιμονήν, τὴν ὅποιαν δὲν εἶχε δεῖξῃ
ἔως τότε :
— Ὅλω τὸ νουνό μου!
Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔλεγε «θί-
λω», καὶ μὲ φωνὴν τόσο σταθεράν, ὥστε
δὲν ἐφαίνετο ἰδική του.
Ἡ Μανέττα τὴν ἐκύτταζε μὲ ἀπο-
ρίαν, μὴ γνωρίζουσα τί νὰ ὑποθέσῃ καὶ
πᾶς νὰ ἐξηγήσῃ τὴν αἰφνιδίαν μεταβο-
λὴν τοῦ «Ἀθῶου». Ἄλλὰ τὴν ἰδίαν
στιγμὴν, ἡ ἀγαθὴ μορφή τοῦ Πιλλουᾶ
ἐνεφανίσθη ὡς εἶκον εἰς τὸ πλάσιον
τῆς θύρας. Εὐτυχῶς, δὲν εἶχεν ἀναχω-
ρήσῃ ἀκόμη διὰ τὸ Θωνὸν, ὅπου πρᾶγ-
ματικῶς ἠτοιμάζετο νὰ ὑπάγῃ, καθὼς
ἐγνώριζαν ἤδη οἱ κακούργοι. Μικρὸν
πάθημα τῶν λωρίων τοῦ ἔκπου του
τὴν ἔκαμε νὰναβάλλῃ ὀλίγον τὴν
ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως.
Καὶ ἀκούσας τὸν κρότον
τοῦ ραπισματος, ἐτρέψε νὰ
ἴδῃ τί συμβαίνει.
— Τί σοῦ ἔκαμε
πάλι ὁ Μάριος; Γιατί
τὴν κτυπᾷς; ἠρώτη-
σε τὴν σύζυγόν του.
— Ἐχασε τὸ κα-
λάθι ποῦ τοῦδωσα νὰ
μαζεύσῃ φράουλες, ἀ-
πήντησεν ἡ Μανέττα
μὲ μοχθηρὴν μειδιά-
μα, καὶ τώρα ὁ κύ-
ριος θέλει νὰ σὲ ἴδῃ.
Ὅριστε!
— Σοῦ εἶπα χίλιες
φορὰς νὰ μὴ τὸν κτυ-
πᾷς! ὑπέλαβεν ὁ Πιλ-
λουᾶ. Εἶνε ἡμερὰ παι-
δι καὶ ἀπαγορεύω νὰ
τὸ κακομεταχειρίζε-
σθε ἔτσι!
— Καλὰ ντέ! εἶ-
πεν ἡ Μανέττα μὴ
θέλουσα νὰ ὑποχωρή-
σῃ τὸσον γρήγορα,
ἀλλ' ὑποτεταγμένη εἰς
τὸ αὐστηρὸν ὕψος τοῦ
ἀνδρός της· καλὰ ντέ!

δὲ θὰ πεθάνῃ μ' ἕνα μπάτσον! Ἀπε-
ναντίας θὰ τοῦ κάμῃ καλὸ, γιατί εἰς τὸ
ἐξῆς θὰ θυμᾶται.
— Τέτοιο καλὸ καλλίτερα νὰ τοῦ
λείπῃ. Ἐλα, Μάριε, μὴν κλαῖς, καὶ
πέες μου τί μὲ θέλεις;
— Νουνέ, εἶπε τότε ὁ μικρὸς, ὕψο-
νων πρὸς τὸν Πιλλουᾶ τὰ ἡμερὰ γα-
λανὰ τοῦ μάτια· δὲν πρέπει νὰ πάτε
σήμερα ἐπὶ τὸν Θωνὸν.
— Καὶ γιατί, μικρὸ μου; ἠρώτησεν
ὁ Πιλλουᾶ μειδιῶν.
— Γιατί θὰ γίνουν πράγματα φο-
βερά...
— Ἔτσι ἔ; καὶ σὰν τί;
— Νά, θὰ δώσουν φέλα τοῦ Μούρ-

γου, θά σκοτώσουν την νουά, και όλους μας...

— Φόλα του Μούργου; Θα σκοτώσουν τους άλλους! Καλέ τί παραμύθια μου λές;

(Έπεται το τέλος) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ

Πολλά ανέκδοτα αναφέρονται περί του χαρακτήρος, των έξεων και έν γενει τής ζωής του Μεγάλου Φρειδερίκου τής Πρωσίας (1712-1786), ένδεικτικά όλα των αγαθών αίσθημάτων και των μεγάλων προτερημάτων τής ψυχής του, καθώς και τής ευφύας του. Έξ αυτών σταχυολογούμεν τά έπόμενα:

Τό γνωστότερον και περιφημότερον και ιστορικώτερον όλων είναι τό περί τής διαφοράς μεταξύ του Φρειδερίκου και του μιλωνά του Σάν-Σουσί. Όταν έκπιζεν εις τό Πότσδαμ τό λαμπρόν αυτό άνάκτορον ο Φρειδερίκος, ήθέλησε νά συμπεριλάβη εις τόν περίβολον του άνακτόρου και τό μικρόν ύψωμα, επί του οποίου έκείτο άνεμόμυλος. Άλλ' ο ιδιοκτήτης του μύλου δέν έστεργε νά παραχωρήση τό κτήμα του, και όταν ήκουσε τήν άπειλήν ότι ο μύλος του θα καταληφθή διά τής βίας από τόν βασιλέα, ο μιλωνάς άπήντησε: «Μήπως δέν ύπάρχουν δικασταί εις τό Βερολίνον;» Ο βασιλεύς σεβασθείς τό δικαίον του μιλωνά, δέν ήθέλησε νά προβή εις άυθαίρετον πράξιν, αλλά άφησε τόν μύλον καθός ήτο και επέτρεψε νά εργάζεται έντός του βασιλικού κτήματος.

Ο άπόγονος του μιλωνά, επί τής βασιλείας του Φρειδερίκου Γουλιέλμου Β', προσεφέρθη νά πώληση τόν μύλον εις τόν βασιλέα. Έκείνος πρός άνάμνησιν ήγόρασε τό κτήμα' άλλ' έχάρισε διαρκώς τήν έπικαρπίαν εις τούς άπογόνους του πρώτου έκείνου μιλωνά. Ο ιστορικός μύλος σώζεται μέχρι σήμερα, κλεισμένος έντός του άπεράντου κήπου των άνακτόρων του Σάν-Σουσί.

Όταν ο Φρειδερίκος άνήλθεν εις τόν θρόνον (1740), ή μήτηρ τιν ύμιλούσα πρός αυτόν μετεχειρίζετο τόν τίτλον «ή Ύμετέρα Μεγαλειότης» — Ονόμαζέ με υιόν σου, παρετήρησεν ο φιλόστοργος βασιλεύς, διότι αυτός ο τίτλος είναι δι' έμέ πολυτιμότερος από όλους τούς άλλους.

Όταν ο Φρειδερίκος άνήλθεν εις τόν θρόνον (1740), ή μήτηρ τιν ύμιλούσα πρός αυτόν μετεχειρίζετο τόν τίτλον «ή Ύμετέρα Μεγαλειότης» — Ονόμαζέ με υιόν σου, παρετήρησεν ο φιλόστοργος βασιλεύς, διότι αυτός ο τίτλος είναι δι' έμέ πολυτιμότερος από όλους τούς άλλους.

Διηγούνται ότι εις ύπηρετής του, γενόμενος όργανον των έχθρών του, έπιβουλοεμύων τήν ζωήν του, άπεπειράθη νά τόν θανατώση, ρίψας δηλητήριο έντός τής σοκολάτας, τήν όποιαν έπρό-

κειτο νά πίνη ο βασιλεύς. Άλλ' ο έξυδερκής Φρειδερίκος έννοήσας έκ τής κρυφίας παραγγής του ύπηρετού, ότι κάτι έκτακτον συνέβαινε, τόν έκύταξεν άνωδώς και είπε με άυστηρότητα: «Τι έχεις; νομίζω ότι θέλεις νά με δηλητηριάσης!» Ο ύπηρετής έταράχθη περισσότερο και γονυπετήσας ένώπιον του βασιλέως, ώμολόγησε τήν πρόθεσί του ζητών συγγνώμη. «Ψύγε άπ' έδω, άχρεϊέ!» είπεν ο μεγαλόφυχος μονάρχης' και δέν επέβαλεν εις τόν πταιστήτην άλλην τιμωρίαν.

Όταν διέτριβεν εις τό Σάν-Σουσί, ο Φρειδερίκος είχε άντί σωματοφυλακής ένα μόνον στρατιώτην σκοπόν φρουρούντα τήν νύκτα έξωθεν τής βασιλικής του κατοικίας, και τούτον τήν πρώϊαν έστελλεν εις τό Πότσδαμ.

Έν άπόγευμα ο γάλλος δούξ του Σοαζέλ, παρεπιδημών εις τό Βερολίνον, έφθασεν έφ' αμάξης και έκρουσε τήν θύραν του άνακτόρου. Μετ' όλίγων παρουσιάσθη και ήνοιξε τήν θύραν άνθρωπος φέρων πολύ πενιχρόν ένδυμα και ήλικιωμένος. — Καλέ μου άνθρωπε, είπεν ο ξένος, έπιθυμώ νά ιδω τόν βασιλέα. — Έγώ είμαι ο βασιλεύς, κύριέ μου, άπήντησεν ο Φρειδερίκος. Και ο δούξ έμεινε κατάπληκτος διά τήν τόσην άπλότητα.

Τήν άπλότητα, αλλά ταυτοχρόνως και τήν προσωπικήν γενναιότητα του

βασιλέως μαρτυρεί και τό έπόμενον γεγονός:

Είς αιματηράν μάχην έναντίον των Αυστριακών, ή έκβάσις καθ' όλην τήν ήμέραν ήτο άμφίρροπος και μόνον περί τήν έσπέραν άπεδείχθη ότι ή νίκη έκλίεν υπέρ των πρωσικών έπλων. Η νύξ ήτο εις άκρον ψυχρά και τά πρωσικά στρατεύματα, τά όποια είχαν διανυκτερεύσει επί του πεδίου τής μάχης, είχαν άνάψη μεγάλας πυράς διά νά θερμανθούν. Περί τά έξήμερώματα, ο βασιλεύς μετέβη από τήν άριστεραν πτέρυγα εις τήν δεξιάν, και άφιπτεύσας έμπροσθεν του συντάγματος των πεζών σωματοφυλάκων του, έκάθισε πλησίον τής πυράς συνομιλών μετά των άγαπητών του στρατιωτών, έως νά φανή ή ήμέρα.

Ο βασιλεύς συνδιελέγετο οικείως και έπήγει τό σύνταγμα των, τό όποιον είχεν άνδρείως άγωνισθή κατά τήν μάχην. Ένθαρρυνόμενος έκ τούτου εις των στρατιωτών, έτόλμησε νά τόν έρωτήσει λέγων: «Μεγαλειότατε, πού ήθελες χθές κατά τήν μάχην; είμεθα συνειθισμένοι νά σάς βλέπωμεν νά μάς οδηγείτε άυτοπροσώπως εις τό μέρος τής φονικώτερας συμπλοκής; αλλά χθές δέν σάς είδαμεν διόλου.» Ο βασιλεύς άπήντησεν ότι είχεν αναλάβη τήν διοίκησιν τής άριστερας πτέρυγος και διά τούτο δέν είχε δυνηθή νά συμπολεμήση μετά του γενναίου συντάγματος των σωματοφυλάκων του.

(Έπεται τό τέλος) Χ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 114ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προαθέντος τήν 4' Απριλίου 1909 πρός ύψρον των λύσεων των εις τά φυλλάδια τής «Διαπλάσεως» των μηνών Απριλίου, Μαΐου, Ιουνίου και Ιουλίου έ. έ. δημοσιουθέντων 154 Πνευματικών Αισθήσεων.

Ο μετά τό όνομα αριθμός δηλοϊ τās όρθās λύσεις έκάστου, οι δέ δύο έντός παρενθέσεως, οι συνοδευόμενοι υπό του Ε, τάπονεμημένα εις έκαστον Εύσημα. Έκ των δύο τούτων αριθμών, ο μέν πρώτος δηλοϊ τά Εύσημα των Λύσεων, ο δέ δεύτερος τά Εύσημα τής Έπιμονής, κατά τούς νέους όρους του Διαγωνισμού, φέτος πρώτην φοράν εφαρμολογόμενος.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ετών και άνω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ιερός Άρών, 123 [8+5Ε]. — (Ισότιμος χωρίς άμοιβήν: Ζωντανή Κούκλα, 129 [8+5Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αθανάσιος Διάκος, 110 [7+5Ε]. — Χρυσούν Δέρας, 120 [8+5Ε]. — (Ισότιμοι χωρίς άμοιβήν: Κόμα τής Δευκάδος, 109 [7+5Ε]. — Αστρον των Μάγων, 117 [7+5Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ανάνθινος Στέφανος, 93 [6+4Ε]. — Γλυκεία Έλπίς, 104 [6+5Ε]. — Προϊνή Ομίχλη, 96 [6+5Ε]. — (Ισότιμος χωρίς άμοιβήν: Τό Σβυστό μας Κανδήλι 93 [6+5Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ταπεινός Κύριος, 57 [3+5Ε]. — Αιγυπτία Βασιλοποις, 63 [4+3Ε]. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πλάτανος, Ιωάννινω, 39 [2+2Ε]. — Ζιζά Χαρούμ, 22 [1+1Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12-15 ετών.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ημέρα τής Έλευθερίας, 109 [7+4Ε]. — (Ισότιμος χωρίς άμοιβήν: Έλευθερος Έλληγ, 113 [7+5Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αιγολήμνα, 93 [6+5Ε]. — Ηχώ του Δάσους, 99 [6+4Ε]. — (Ισότιμοι χωρίς άμοιβήν: Ποιμενική Ψολογήρα, 101 [6+5Ε]. — Ένθουσιώδης Κύριος, 96 [6+5Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δουξ τής Σπάργης, 75 [5+3Ε]. — Αργιολούλουδο, 82 [5+4Ε]. — Παγοδόμος, 77 [5+5Ε]. — (Ισότιμοι χωρίς άμοιβήν: Μικρό Διαβόλι, 81 [5+4Ε]. — Έργνος Αδονοκράτορος, 86 [5+4Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ηλιακή Άκτίς, 41 [2+3Ε]. — Έλληνική Ψυχή, 64 [4+3Ε]. — Μηρικη Στοργή, 38 [2+2Ε]. — Ροδοπέριος Μικρούλα, 51 [3+2Ε]. — Βυζαντινή Άηδόη, 72, [4+

4Ε]. — Ζήτω ή Χίος, 59 [4+3Ε]. — Άετός του Ολύμπου, 58 [4+3Ε]. — Αρχαίος Σπαρτιάτης, 74, [4+5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ορεινον τής Κίερον, 27 [1+3Ε]. — Συνοραίος Κήρυξ, 23 [1+2Ε]. — Άνθοφόρον Κάνιστρον, 19 [1+2Ε]. — Παργασός, 19 [1+1Ε].

ΤΑΞΙΣ ΜΙΚΡΑ (11 ετών και κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δούπος Άχιλλεύς, 107 [7+5Ε]. — (Ισότιμοι χωρίς άμοιβήν: Μικρός Λόγης, 80 [5+4Ε]. — Βασίλειος ο Βουλγαροκτόνος, 109 [7+5Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δευκή Περιστέρα, 75 [5+5Ε]. — Κύνειον Άσμα, 65 [4+5Ε]. — (Ισότιμοι χωρίς άμοιβήν: Ξεγή Ανειώτη, 63 [4+5Ε]. — Γλυκό Χαμόγελο, 68 [4+5Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κνανούς Βόσπορος, 55 [3+5Ε]. — Νικητήριος Δάφνη, 60 [4+5Ε]. — Εύθυμος Κόρη, 49 [3+4Ε]. — (Ισότιμοι χωρίς άμοιβήν: Σπουδαίος Άνθρωπος, 52 [3+5Ε]. — Γυροπούλα, 54 [3+5Ε].)

ΕΠΑΙΝΟΣ: Συριανή Σφήγξ, 23 [1+2Ε]. — Άνδρείος Άνδριος, 24 [1+2Ε]. — Αεραία Υδρο, 23 [1+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ηώς τής Κεφαλληνίας, 17 [1+2Ε]. — Βωμός τής Έλευθερίας, 12. — Καμάρι τής Μάνιας, 15.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ προσέτι όρθās λύσεις, άνάμξ έκ των τριών τάξεων, και οι έξής: Μεσοηνιακός Αστήρ, 4. — Αστήρ τής Έλευθερίας, 5. — Ξηγημένο Πουλί, 7. — Ανακοίων, 3. — Μαύρα Μάτια, 4. — Λουκής Λάρας, 16 [1+1Ε]. — Κυματίζουσα Θάλασσα, 5 [0+1Ε]. — Αφρόεσσα Θάλασσα, 8 [0+1Ε]. — Φίλι τής Μάνιας, 5 [0+1Ε]. — Φοιτών Ναυάγιον, 5 [0+1Ε]. — Άθρα Κεφαλληνίας, 4. — Μυροβόλον Ιον, 1. — Τρελλό Ναυάκι, 12. — Μικρός Δόρδος, 4. — Δάφνη του Πηνειού, 12. — Φαληρική Άθρα, 5. — Αλεξάνδρα Κοκοτοάκη, 4. — Έλληνική Δόξα, 12. — Ηχώ του Ταύγετου, 6 [0+1Ε]. — Δόξα τής Ελλάδος, 5. — Ένωσις του Έλληνισμού, 6. — Δεκαπενταετής Πλοίαρχος, 1. — Οδονοσός Άνδροσίτος, 17 [1+2Ε]. — Χιώτης, 6. — Γεργήριος Ιακώβης 8 [0+1Ε]. — Έλληνική Θάλασσα, 6. — Ένδοξον Μέλλον, 6. — Ρήγας Φερραίος, 7 [0+1Ε].

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Έλεντοια: — Πίπη, άπόψε είδα ετόν ύπνο μας τήν εξαδέλφη μας τή Σοφία.

Πίπης, κατάλλημιος: — Μ' άφού ή Σοφία ήταν έδω, πώς εσύ τήν είδες ετόν ύπνο σου: Έστάλη υπό τής Κυθνίας

Μεταξύ μικρών: — Έμαθες τά νέα; Η μαμμά χθές μάς έκαμε δύο διδυμα. — Σπουδαίο πράμμα! Κ' έμαξ πέρσο. δέ μάς έκαμε ένα διδυμο; Έστάλη υπό τής Ηχός τής Λίμνης

Μίμης: — Δέν γνωρίζω τό δικό σας, αλλά ο δικός μας είναι λαμπρός γιατρός. Τάκης: — Άρρώστησε κανένας σας βαρεία και τόν έσωσε; Μίμης: — Όχι, αλλά όταν έρχεται ετό σπίτι πάντα μου φέρνει καραμέλες. Έστάλη υπό του Ποιητού Όμηρου

ΟΙ άλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλούνται, διά νά μη παραπίπη τό φύλλον των, νά δηλώνουν άμέσως τήν νέαν των διεύθυνσιν εις τό Γραφεϊόν μας, άποστέλλοντες και 50 λεπτά διά τήν έκτύπωσιν τής νέας ταϊνίας. Άλλως δέν εϋθνοόμεθα διά τήν άπόλειαν του φύλλου.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδανος) ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ' ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ Έκαστον δρ. 3. Και τά τέσσαρα μαζί, δρ. 10.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΕΓΓΡΑΦΗ ΑΠΟΡΩΝ

Ο έν Καίρω Σύλλογος «Αναγέννησις» ένεγράψε δι' έν έτος τόν υπ' αριθ. 57 συστηθέντα άπορον. Έγχε εις τόν καλόν Σύλλογον.

Μετα βαθυτάτης θλίψεως αναγγέλλω τόν θάνατόν του άγαπητού μου φίλου Παναγιώτη Σ. Βασιλείου, του γνωστού εις τόν κύκλον μας υπό τό ψευδώνυμον Χρυσόκομη Απόλλων. Ητο τό μόνον τέκνον των δυστυχών γονέων του, διά τούς όποιους δέν εύρίσκει κανείς λέξεις παρηγορίας εις τόση μεγάλην συμφοράν.

Χαίρω πού έγινεσ καλά, Λάτρα τής Πατριδος. Έβχουμει καλάς προόδους εις τό νέον Σχολείον. Άφού ή μαμμά σου και οι θεοί σου επέμεναν νά σε βάλουν εκεί, μή άμφιβάλλης ότι είναι τό καλλίτερον. Ναι, από 1ης Δεκεμβρίου, με τό νέον μας έτος, θάρξισω νέον μυθιστόρημα του Ιουλιου Βέρν. Έλληνοπούλα τής Θράκης, έπιστας λοιπόν φίλιες με τό άντικρυδόν σπίτι, διά νά διαβάξης τό φύλλον μου όσον θα είσαι εις τήν Πόλιν; Διαφορετικά δέν θα ιδής ούτε αύτην τήν άπάντησιν μου εις τό γράμμα σου... Έπιστολήν σου περί άλλαγής διευθύνσεως δέν έλαβα, Ζακυνθινέ Πανός. Με μεγάλην μου χαράν έμαθα ότι ήρραβωνίσθη ή φίλη μας Ίσρα Άλις, Λοιπόν, και ετά δικά σου. Φαντάζομαι τί ώραία πού θα έπερνούσατε εις τήν έξοχήν με τήν καλήν Διονυσίαν. Σ' εύχαριστώ πολύ διά τό ξεσπάθωμα, Καλλιτεχνική Ψυχή. Άλλά διατι νομίζεις ότι αι έπιστολαί σου είναι διά τό καλόν των άχρήστον; Άπειραντίας, γράφεις πολύ ώραία και έπιθυμώ νά μ' ένθυμίσαι συχνότερα. Έλπίζω, Αργιολούλουδο, ότι στα, θα έλθης τόν Νοέμβριον εις τās Αθήνας διά τούς γάμους τής αδελφής σου, δέν θα λησμονήσης νά έλθης εις τό γραφεϊόν μου νά σε γνωρίσω. Θα εύχαριστηθώ πολύ. Όσον διά τό γράμμα σου, φαίνεται ότι θα είδαν ότι είχε μέσα δραχμήν και θα τό έκλεψαν εις κανέν Ταχυδρομείον, οι άθεόφοβοι! Πολύ περίεργα, Λουκή Λάρα, αυτά πού μου γράφεις περί του ληστήρχου. Άλλά μή

τά πιστεύης όλα! τά ίδια διηγούνται δι' όλους τούς ληστας, άμα γίνουσι τό ζήτημα τής ήμέρας. Ναι, ένθυμώμαι πολύ καλά ότι και άλλοτε ήσουν συνδρομητής μου, δέν ήξευρα όμως ότι σε διέκοφαν, επειδή φρινές τά μαθήματά σου διά νά διαβάξης τόν Φασουλάκη. Τώρα βέβαια θα έβαλες γνώσιν...

Καλόν ταξείδι, Παλλάς. Από τās Σπέτσας εις τās Αθήνας, και από τās Αθήνας εις τό Μπορντώ. Θα πάτε εκεί όλοι μαζί; Άς έλπίζω ότι δέν θα με ξεχάσετε.

Έλληνική Δόξα, εις τό Σχολείον σας αι Έλληνίδες πρέπει νά είσθε άγαπημένες και ένωμένες, άφού μάλιστα σας ύπερπερουν—κατά τόν αριθμόν μόνον, — αι έννοι, Άρμένισσαι, Βουλγαρίδες, Τουρκισσαι. Γράφε μου πάντοτε πώς περνάτε και τί κάμνετε. Δέν άμφιβάλλω ότι θα προσπαθήσης νά εγγράψης όλας σου τās συμμαθητριάς εις τό περιοδικόν μας.

Χαίρω πολύ, Θαλαμηγός Αμφιριτή, πού άπεράσις νά λαμβάνης μέρος εις τήν Άλληλογραφίαν. Όσον διά τό Παδικόν Πενδμα, τί νά σου είπω! ήτο όλόκληρον διήγημα. Δέν μου στέλλεις κανέν συντομώτερον; Έκαστον τετράδιον Μ. Μυστικών τιμάται λεπ. 15, αι δέ προτάσεις πληρώνονται κατά τήν διατιμίσιν.

Πώς ετελείως λοιπόν ή παράξενη αύτη Οδύσσεια, Διακριθείσα Αρσασιαίς; Άκούς εκεί πέντε ήμέρες, διά νά φθάσετε από τās Αθήνας στό Μεσολόγγι! Ο κ. Φαίδων σ' εύχαριστεί πολύ διά τό δελτάριον πού ένθυμήθηκες νά του γράψης από τήν πατρίδα του. Ο Κόννος Μυτιληής άπαντά εις τήν Διόρωνα του Σουξ, ότι εις τήν Αίγυπτον τά άρνιά είναι μαύρα, επειδή αι προβάτινες βλέπουν... όλω και άραπάδες, — άρα κάμνουν μαύρα παιδιά. Πώς σας φαίνεται;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή άναγνωσται άν δέν συνοδεύεται από τό δικαιώματός φρ. 1. Τά έγκρινόμενα ή άναγνωσόμενα ίσχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1909. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άγόρα, και όλα από κ. εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Τηλεγραφοξυλο, α. Μαυροθαλασσιουσα, α. (Π. Κ.) Καύχημα τής Πατρίδος α. (Α. Π.) Μαύρη Θάλασσα κ. (Μ. Μ.) Δευκή Δορκάς κ. (Κ. Κ.) Θεοδόσιος ο Μέγας, α. Καννασία Έλληνίς, κ. (Μ. Τ.) Ηρωϊκόν Αρνάκι, α. (!;) Κασσαλία Πηγή, κ. Βιθυνικός Οικανός, α. (+ +) Διάττων Αστήρ, κ. (Κ. Γ.) Γαλαξίας α. Έλαία τής Ιθάκης, κ. (Σ. Σ.) Έκλειψις Ηλιου, κ. (Ν. Σ.) Βασιλεύς των Πηνσών, α. Έκάνη κ. (Ι. Κ.) Γαληνιαία Θάλασσα, κ. Βασιλεύς των Όρέων, κ. (! + =) Άετός τής Έρήμου, α. Άηδών τής Άνοξέως κ. Άργιον Κρίνον, α. (!) Συλφίς, κ. (Δ. Δ.).

Ανανέωσις Ψευδώνυμων: Δεινοπαυθονμένη Έλλάς, α.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους τής: Πλοίαρχον Νέμον (πολύ ώραία ή περιγραφή τής θυέλλης: τό σύμπλεγμα του Ξεσπαθώματος θα δημοσιευθ ή εν από αυτά τά φύλλα.) Αφροδίτη τής Μήλου (είμαι πολύ εύτυχής διά τήν ύπόσχεσιν σου και έλπίζω νά τήν τήρησης) όσον διά τά Μ. Μυστικά, δέν είναι ανάγκη νά κάμης τίποτε: δέν θα στέλλης τετράδια, και άρκεί) Ηχώ τής Λίμνης (ναι, είδες τί φασαρία έγινε διά τό συλλαλητήριο; από τό μεσημέρι έκτυπούσαν όλες ή καμπάνες.) Άσμα τής Νίτης (έλαβα, εύχαριστώ.) Αρχάτον Σπασιότιτην (χαίρει τών λύσεων έστειλα) αι λύσεις σου έρχονται ταχτικά.) Αφροεσσα Θάλασσαν (έστειλα 23ον τόμον, ο περιέχων τήν «Σφίγγα των Πάνων» είναι τής Β' Περιόδου) Αηγιότριον Κ. (σου έστειλα τήν Β' Σειράν των «Διηγμάτων»

Ξενοπούλου δὲν ἐνόησα καλά αὐτὸν τὸν Διαγωνιστὸν τῶν Ἰδῶν) Κυθίαν (χαίρω πολὺ πού σοῦ ἀρέσουν τόσον τὰ διηγήματά μας γράψε μου) Χουβίτ (αἱ λύσεις δεκταί) Δημήτριον Ν. (χαίρω πού έγινες καλά κ' εἰχαριστῶ διὰ τὸ φάσιον δελτάριον, «δειγμα τῆς ἀγάπης σου») Κεραυὸν Βόσπορον, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17ην Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 6 Ὀκτωβρίου ἐν τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 17 Ὀκτωβρίου ἐν τῶν Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 2 Νοεμβρίου.

Ἐν τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖον δέον γράφωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖοι μας εἰς φανέλων, ὅν ἔκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

419. Δεξιόγραφος.

Τὸν δυστυχῆ τὸ στρατηγὸ Τὸν κόψαμε σὲ τρία, Κ' ἐκάμαμεν ἕνα θεῶ, Καὶ μίαν ἀντωνυμία, Κ' ἐν ἀριθμητικῷ!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εἰκοστής Πέμπτης Μαρτίου

420. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε συμφωνόν, Ἀντωνυμία τὸ δευτέρον μου, Καὶ τῆς Εὐρώπης κάτοικον Ἀποτελεῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολυμηχανοῦ Ὀδυσσεῶς

421. Μεταγραμματισμός.

Εἶμαι ὄνομα κοινόν, Ἀλλὰ καὶ πολλὸ ἀσπτόν, Κ' εἰς τὸ μέσον ἔχω ρῶ. Ἄν τὸ ρῶ τὸ κάμης νῖ, Θὰ ἴδῃς εἰς τὸ λεπτό, Μία τρέλλα νὰ φαίῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λόβδου

422. Τονόγραφος.

Ὅνομα κῦριον ἀνδρός, Ὡς ἔχω ἐάν μάρσις, Θὰ γίνω ἐπίθετον κοινόν, Ἐάν μὲ ὀυτοσίσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εἶμαι Ζακυνθία

423. Γενία.

- + * * * * = Πόλις τῆς Σικελίας.
* + * * * = Μυστήριον.
* + * * * = Πτηνόν.
* + * * * = Προφήτης.
+ * * * * = Αὐτοκράτωρ ρωμαῖος.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Ἀργοναυτήν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αὐστριακοῦ Στέλλου

424-428. Συμφωνόγραφος.

Τῆ παρεμβολῆ μετὰ τῶν κάτωθι φωνηέντων, (ὧν ἡ τάξις εἰς ἕκαστον συμφῶν δύναται ἀλλάζεσθαι) ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ καὶ ὅσαςδήποτε φορές ἐπαναλαμβάνομένου, νὰ σχηματισθοῦν πέντε λέξεις:

οα-αια-ααι-εις-οαω

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πισίτι-Πατρίτι

429. Συμπλήρωσις Στίχων.

Μὲ σπαθιά —, Τὰ παίμένα μου — Τόσα χρόνια γὰρ Ἐόνα Πόλεμοσαν, —.

[Ὅπου ὑπάρχει παύλα, λείπει μία λέξις. Θάποτελεσθῆ τερτάστιχον, τοῦ ὁποῖου ὁ πρῶτος στίχος ὁμοιοκαταληκτεῖ μετὰ τὸν τρίτον, καὶ ὁ δεύτερος μετὰ τὸν τέταρτον.]

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀντάστου

430. Φωνηεντόλιπον.

π-λλν-πλλ-πν-ργ-ν-ξμρσ Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδοσιώδους Κυκκίου

431. Γρίφος.

Λι-λιλις λις
λις-λιλις λις
ὠά λις μωροί τ
λις λις
λις λις
λις λις

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐορτῆς τῆς Σημιαίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 34. 337. Ἡράκλειτος (Ἡρα-Κλειτός). — 338. Ὅρασις-ἄσις. — 339. Πούε, βούε, δούε, νούε, ρούε, τούε, χούε. — 340. Ἄργος-ἄργος.

341. Π Ν Υ
Ν Ρ
Α Ε Ω Ν Ι Δ Α Σ
Ι Δ Ν Μ
Ο Ε Π Ο Υ Δ Ι
Σ Ε Σ Ω Σ Τ Ρ Ι Σ
Σ Ο Ο
Α Σ Σ

342-344. 1. Οἶνος, ὄνος, ὄλος, ἦλος, Μῆλος, μύλος, μύθος, ζῦθος, 2. Ζῦθος, μύθος, μύλος, Μῆλος, ἦλος, ὄλος, ὄλας, ὄλα, ἄλλα, ἄλλη, ἄλα.

345. ΝΙΚΙΑΣ-ΝΕΥΤΩΝ (Νάξος, Ἰβραξ, ΚαΪ-κασος, Ἰμά-Γιων, Ἰ-Ανεμ-Ἰων, Σαμφ-Ἰων). — 346. Ἡ πένια τέχνας κατεργάζεται. — 347. Μόχθει ἐνδοσφ εἶσαι νέος. (Μ' ὄχθη ἐν ὧς ὡ εἰς ἐνέος).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Βιβλία τετρανά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ ἐκδόθηνα ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων.

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ. 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρῶτης ποιότητος φρ. 7.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.

Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν, Ἐκαστον τετραδίον φρ. 0,15 Δέση 7 τετραδίων φρ. 1,— Δέση 15 τετραδίων φρ. 2,— Δέση 25 τετραδίων φρ. 3,—

Τὸ Θῆμα τοῦ Ἐθνον, (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Ἐυσεβίου φρ. 1,50.

Ἡ Μαγνοσία, (21 εἰκόν.) φρ. 3,50.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιηματα) φρ. 1,50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουγιτίου) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20. Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὁμοῦ, φρ. 2,50.

Πρόδας δ Νικίου (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Πυρροπόλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.

ὑπὸ Πατρίδος (35 εἰκόνες) φρ. 3,50.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χρ. Σαμαρτιδίου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μετὰ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μὲς λεπτὰ 5 μόνον μετὰ παρὰ τὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετὰ τὰ στοιχεῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιμος δρος 15 λέξεις, ὁπλοδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ᾖσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παρὰ ἢ ἀπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὀπλογοῖται ὡς ἐξ λέξεως ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνταίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.]

Ἀγοράζω γραμματόσημα Κύπρου, Κρήτης. Ἀνταλλάσσω γραμματόσημα πανταχόθεν ἀποπέλλων κατ' ἐκλογὴν. Πολὺ ἑλληνικὰ γραμματόσημα. — Κωνσταντῖνος Κερωτάκης, Πάτρα. (Θ, 300)

Ἡ ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

Ἀνοιχτόκαρδοι! ἔχετε τὴν εὐχὴν μου. Ζήτω ἡ Διάπλασις! — Νέος Διογένης. Μητροπολίτης Ἀθηνῶν Κράτους Ἀνοιχτόκαρδων. (Θ, 302)

Ἐορταζομένη ἐν Ἀμερικανικῇ Σχολῇ Σκουτάρως, γαιρτῶ γνωστοῦς, ἐλπίζουσα νὰ συναντηθῶμεν πάλιν τὸ καλοκαίρι. Ἑλληνικὴ Δόξα. (Θ, 303)

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

ὑποψήφια Δημοψηφίσματος τοῦ 1909

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ἡρώην Αἰγυπτία Βασιλοῦσαι ὑποψήφια Δημοψηφίσματος τοῦ 1909.

Στὴν ἀναχωροῦσαν φιλότιμην Βασιλοῦσαι εὐχονται οἱ Κυθῆριοι κατενόδιον καὶ καλὴν ἀντάμωσιν. — Γ. Χ. (Θ, 306)

Τσιριγῶτη, ἐνθυμοῦ τὰς νυκτερινὰς προπολήσεις, φαντάσματα, καὶ ἐκδρομὴν Μυλοποτάμου. Εὐχαριστῶ διὰ σκοποβολὴν ποῦ μ' ἐδίδαξες. Ἐχε γειά, καὶ καλὴν ἀντάμωσιν ἐστὴν γλυκυτάτῃ Πατρίδα. Βασιλοῦσαι (Θ, 307)

ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΟΛΕΜΗ ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΔΙ Θανατία συλλογὴ ποιημάτων εἰς πολυτελέστατον τόμον. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα ΔΡΑΧ. 3,50

ΑΛΛΑΓΗ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ Ο ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΜΕΤΩΚΗΣΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΕΡΙΑΝ ΤΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ ΑΡΙΘ. 8α Πρὸς τὴν ὁδὸν Λόρου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Ἐυνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμανικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Περίοδος Β'. — Τόμος 16ος Ἐν Ἀθήναις, 26 Σεπτεμβρίου 1909 Ἔτος 31ον. — Ἀριθ. 43

ΟΙ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ Η΄ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ 1, Στυλ. Μ. Κωνσταντῖνος «Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου» ἀντιπροσέδρος τοῦ ἐν Ἀλεξανδροῖσι Συλλόγου «Ὁραία Χίος», Κορυφαῖον τῶν Ὁμῶν — 2 καὶ 3, Λιοντίστος Π. Κοκοροῖκος «Ἐρυθρὰ Γαλέρα» καὶ Γ. Ὀδύσσειος Κ. Σίτης «Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου» ἔξ ἴσου καὶ οἱ δύο, Κορυφαῖοι τῶν Μορῶν. — 4, Κ. Γ. Φλώρη «Κηρὸς τοῦ Δυαίου» πρόεδρος τοῦ ἐν Καίφῳ Συλλόγου «Μέμφρις». — Κ. Γ. Κωνσταντινίδης «Ἐνωσις ἢ Θάνατος» πρόεδρος τοῦ ἐν Χανίοις Συλλόγου «Νεότης». — 5, Σπυρ. Θ. Τσακίλης «Ἐνδοξὸς Ἐλευθερία» γενικὸς ἀντιπρόεδρος ἐν Ναυπλίῳ τοῦ ἐν Χανίοις Συλλόγου «Ἐνωσις». — 7 καὶ 8, Ἡλίας Ι. Μαρῶς «Ἐθνικὸς Ἐνωτισμὸς» καὶ Ἀποστ. Α. Γκαρῖνος «Πρόεδρος τῆς Διακλάσεως» οἱ τῆς Ἐλευθεροῦσιν Ὁμάδος Βόλου. — 9, Δέσποινα Ι. Ἀδαμίδου «Πόθος τῆς Μακεδονίας». — 10, Ζωὴ Ζαφειροπούλου «Ἀπομακρυσμένο Ἑλληνοπρόσωπο». — 11, Πέτρος Κ. Καλαμάρης «Ἀρχιμείστικος Γερμανὸς» πρόεδρος τοῦ ἐν Καίφῳ Συλλόγου «Σέτις». — 12, Γεώργιος Ἐγγ. Ζαλοκώστας. — 13, Παναγ. Ι. Σπητεγᾶς «Ἀντίορσις». — 14, Ἐπάγγελος Κ. Λυγίος. — 15, Ἀνάτολμος Γ. Σακελλαροῦδης «Προφήτις ὁ Β΄». — 16, Ἰάκωβος Ν. Καρεζέλης «Ρυγολέκτος». — 17, Κωνστ. Θ. Καπετανίδης «Βυζαντινὸν Ἀηδόν». — 18, Βασίλειος Παν. Παπαδάκης «Βασιλεὺς ὁ Βούλγαροκτόνος» πρόεδρος τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ Συλλόγου «Ἁγία Σιών». — 19, Κ. Γ. Πλάκας (ἀδελφὸς τῆς «Μυροῦσεως Φύσεως»).